

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Jindřichem Kyselou, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **O2 Czech Republic a.s.**, IČO 601 93 336
sídlem Za Brumlovkou 266/2, Michle, 140 22 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M.
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **R. L.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Kubátem
sídlem Korunní 969/33, 120 00 Praha 2

o zaplacení 1 892 200,16 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 1 892 200,16 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 1 892 200,16 Kč od 10. 12. 2020 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Shodu s prvopisem potvrzuje R. K.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 271 028 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 11. 12. 2020 domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 1 892 200,16 Kč s příslušenstvím. K tomu uvedla, že je právnickou osobou, jejímž předmětem podnikání je mimo jiné výkon telekomunikačních činností na území České republiky. Žalovaný je jediným členem představenstva společnosti LXXX XXXE, IČO: xxx (dále jen „společnost LXXX XXXE“), a to od jejího vzniku dne 4. května 2011. Předmětem podnikání společnosti LXXX XXXE by měla být výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Usnesením č.j. MSPH xxx ze dne 27. 4. 2020 zjistil Městský soud v Praze úpadek společnosti LXXX XXXE a na její majetek prohlásil konkurs. Žalobkyně uplatnila nárok na náhradu škody, která jí vznikla v přímé souvislosti s porušením povinnosti žalovaného jako statutárního orgánu společnosti LXXX XXXE podat jejím jménem insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o jejím úpadku ve smyslu § 98 a násl. zákona číslo 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“). Ke skutkovému stavu dále uvedla, že v průběhu roku 2011 kontaktoval žalovaný jako statutární orgán společnosti LXXX XXXE žalobkyni s úmyslem odebírat od ní služby elektronických komunikací. Tyto služby měly být čerpány za zvýhodněných podmínek pro zaměstnance společnosti LXXX XXXE. Dne 14. 11. 2011 uzavřela žalobkyně se společností LXXX XXXE účastnickou smlouvu a rámcovou dohodu (dále jen „Účastnická smlouva“ a „Rámcová dohoda“). Obsahem Účastnické smlouvy byl závazek žalobkyně poskytovat společnosti LXXX XXXE sjednané služby elektronických komunikací na konkrétních mobilních telefonních číslech s předem stanoveným objemem jednotek (minut volání, SMS a dat). Obsahem Rámcové dohody pak bylo ujednání o cenovém zvýhodnění těchto služeb. Pokud by Rámcová smlouva uzavřena nebyla, žalobkyně by poskytovala sjednané služby za standardní, tj. násobně vyšší ceny. Skutečnosti, že je zvýhodněný tarif určen pouze velkým firemním zákazníkům si byl velmi dobře vědom i sám žalovaný jako statutární zástupce společnosti LXXX XXXE, když v tomto ohledu opakovaně přesvědčoval žalobkyni, že jeho společnost má více než 800 zaměstnanců. V průběhu trvání smluvního vztahu však žalobkyně zjistila, že tvrzení o počtu zaměstnanců společnosti LXXX XXXE nejsou pravdivá a že společnost LXXX XXXE žádné zaměstnance nemá, natož aby pro ně odebírala od žalobkyně telekomunikační služby. Zmíněné služby společnost LXXX XXXE totiž dále za úplatu přenechávala třetím osobám prostřednictvím občanského sdružení SXXX XXX XXXB (dále jen „SXXX XXX XXXB“). Společnost LXXX XXXE tak ve spolupráci se sdružením SXXX XXX XXXB vytvořila tzv. šedého operátora, který na základě lživých informací vylákal na žalobkyni poskytnutí služeb elektronických komunikací v rozsahu a za podmínek obvyklých pro velké firemní klienty, tedy se značnou slevou. Tyto služby byly následně sdružením SXXX XXX XXXB přeprodávány fyzickým osobám, které neměly se společností LXXX XXXE či SXXX XXX XXXB nic společného, a to za podstatně vyšší cenu. Jediným smyslem celého podnikatelského záměru společnosti LXXX XXXE pak bylo poškodit žalobkyni a získat na její úkor neoprávněný majetkový prospěch. Uvedené nakládání se službami žalobkyně bylo v zásadním rozporu se smluvními ujednáními mezi žalobkyní a společností LXXX XXXE. Vzhledem k závažnosti porušení smluvních podmínek ze strany společnosti LXXX XXXE žalobkyně platně odstoupila od Rámcové dohody s účinností ke dni 25. 6. 2012. Žalobkyně tak nadále poskytovala společnosti LXXX XXXE služby elektronických komunikací, avšak již pouze na základě Účastnické dohody za cenu dle ceníku určeného pro účastníky (zákazníky), kteří nejsou velkými firemními zákazníky a nemohou proto mít uzavřenu ani Rámcovou dohodu. Ačkoliv muselo být společnosti LXXX XXXE zřejmé, že po odstoupení od Rámcové dohody jí budou účtovány služby na základě standardního platného ceníku, domáhala se jejich poskytování po žalobkyni i nadále, a to dokonce i prostřednictvím předběžných opatření. Takto pak odebrala společnost LXXX XXXE od

žalobkyně služby na tisíci mobilních čísel v období od července do prosince roku 2012 v celkové částce 40 540 587,86 Kč, které do dnešního dne neuhradila. Navíc se společnost LXXX XXXE snažila všemožně zpochybnit platnost a účinnost odstoupení žalobkyně od Rámcové smlouvy, a to jak ve správním řízení vedeném před Českým telekomunikačním úřadem (dále jen „ČTÚ“), tak i v rámci navazujících řízení soudních. Ani v jednom z takto iniciovaných řízení nebyla společnost LXXX XXXE úspěšná, když se naopak ve všech řízeních jasně prokázalo, že společnost LXXX XXXE porušovala soustavně a vědomě podmínky poskytování služeb ze strany žalobkyně a žalobkyně tak odstoupila od Rámcové dohody po právu. Vedení těchto řízení tak vedlo pouze ke vzniku dalších pohledávek na straně žalobkyně, např. pohledávky na náhradu nákladů řízení, které společnost LXXX XXXE do dnešního dne neuhradila. Dne 10. 2. 2020 podal žalovaný jménem společnosti LXXX XXXE insolvenční návrh spolu s návrhem na prohlášení konkursu na její majetek (dále jen „Návrh“). Usnesením č.j. MSPH xxx ze dne 27. 4. 2020 zjistil Městský soud v Praze úpadek společnosti LXXX XXXE a na její majetek prohlásil konkurs. V insolvenčním řízení byly následně pohledávky žalobkyně přihlášeny a přezkoumány. Celkový objem všech žalobkyní přihlášených pohledávek činil dle seznamu přihlášených pohledávek potvrzeného insolvenčním správcem 41 247 003,46 Kč. Všechny pohledávky byly přihlášeny jako pohledávky nezajištěné majetkem společnosti LXXX XXXE. Žádná z pohledávek nebyla popřena insolvenčním správcem a byly tedy zjištěny. Žalobkyně do insolvenčního řízení přihlásila ohledávku žalobkyně P 1 ve výši 85 250 Kč (dále jen „Pohledávka 1“) představující pravomocně přiznanou pohledávku na náhradu nákladů řízení, které vznikly v řízení o uložení povinnosti poskytovat služby za zvýhodněných podmínek iniciovaném společností LXXX XXXE dne 20. 5. 2013, přičemž se jedná o náklady řízení ve výši 72 938 Kč dle výroku II. rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 č.j. 28 C 196/2013 - 323 ze dne 29. 3. 2017, jejichž výše byla následně opravena dle výroku II. rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 24 Co 115/2017-395 ze dne 13. 11. 2017 a náklady odvolacího řízení ve výši 12 342 Kč uložené výrokem III. rozhodnutí č.j. 24 Co 115/2017-395 ze dne 13. 11. 2017. Pohledávka žalobkyně P 2 ve výši 621 165,60 Kč (dále jen „Pohledávka 2“) představující pravomocně přiznanou pohledávku na náhradu nákladů řízení, které vznikly v řízení o náhradu škody ve výši 31 062 620 Kč s příslušenstvím iniciovaném společností LXXX XXXE dne 8. 8. 2013, přičemž se jedná o náklady řízení ve výši 483 128,80 Kč dle výroku rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 26 Cm 98/2013-299 ze dne 17. 7. 2018 a náklady odvolacího řízení ve výši 138 036,80 Kč přiznané výrokem II. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 4 Cmo 75/2019 - 374 ze dne 11. 12. 2019. Dále pohledávka žalobkyně P 3 ve výši 40 540 587,86 Kč (dále jen „Pohledávka 3“) z titulu vyúčtování služeb elektronických komunikací v období červenec až prosinec 2012 poskytnutých žalobkyní společnosti LXXX XXXE (dále jen „Pohledávka 3“). Společnost LXXX XXXE podala námitky k ČTÚ, v nichž s odkazem na již neúčinnou Rámcovou smlouvu zpochybnila správnost vyúčtování. O námitkách dlužníka rozhodl ČTÚ v prvním stupni rozhodnutím ze dne 9. 2. 2016, č.j. ČTÚ-195 204/2012-631/XXXV. Vyř.-Voj tak, že je zamítl. Proti tomuto správnímu rozhodnutí podala společnost LXXX XXXE rozklad, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím ČTÚ ze dne 17. 10. 2016, č.j. ČTÚ-23 933/2016-603, když tento potvrdil, že námitky Společnosti LXXX XXXE jsou zcela nedůvodné a pravomocně tak potvrdil správnost vyúčtování. Jelikož byla splatnost jednotlivých měsíčních vyúčtování odložena do doby pravomocného rozhodnutí ČTÚ, stala se Pohledávka 3 splatnou nejpozději k 17. 10. 2016. Ze soupisu majetkové podstaty provedené insolvenčním správcem vyplývá, že společnost LXXX XXXE nemá žádný majetek. Ze zprávy insolvenčního správce o hospodářské situaci společnosti LXXX XXXE ze dne 1. 7. 2020 dále plyne, že žalovaný nepředal insolvenčnímu správci kompletní účetnictví v rozsahu odpovídajícím právním předpisům o archivaci. Žalovaný za společnost LXXX XXXE dále uvedl, že nedisponuje téměř žádnými doklady, které se týkají její podnikatelské činnosti, přičemž jako důvod uvedl jednak nepředání dokumentace ze strany subjektů, které pro společnost LXXX XXXE zajišťovaly daňovou a účetní agendu a tuto řádně nepředaly, a dále pak ztrátu dokladů při stěhování společnosti z původního sídla. Závazky společnosti LXXX XXXE tak mnohonásobně převyšují její majetek a konkurs byl zrušen pro nedostatek majetku. Uspokojení

Pohledávek 1, 2 a 3 je tak rovno nule. Žalovaný vykonával funkci statutárního orgánu společnosti LXXX XXXE samostatně, a to hned od jejího vzniku. O fungování a hospodářské situaci společnosti LXXX XXXE tedy měl, resp. měl mít dostatečný a dlouhodobý přehled. Úpadek společnosti LXXX XXXE tedy nastal již několik let před tím, než žalovaný podal Návrh, a to již v roce 2012, kdy již společnost LXXX XXXE měla závazky v řádech několika desítek milionů korun, které nebyla schopna uhradit. Z dokumentů založených do sbírky listin obchodního rejstříku je zřejmé, že společnost LXXX XXXE byla prokazatelně předlužena v roce 2013, kdy vlastní kapitál dosahoval záporné výše 2 351 000 Kč. Již v roce 2013 tak byla společnost LXXX XXXE v úpadku ve formě předlužení. Z obsahu účetních závěrek Společnosti LXXX XXXE za další roky pak nic nenasvědčuje tomu, že by se finanční situace Společnosti LXXX XXXE zlepšovala. Žalovaný jako statutární orgán společnosti LXXX XXXE záměrně navyšoval její závazky a tím i škody žalobkyně. Žalovaný jako statutární orgán společnosti LXXX XXXE záměrně uváděl nepravdivé skutečnosti o stavu jejího hospodaření, když úmyslně zamlčoval její úpadkový stav, přičemž v přílohách k účetním závěrkám z let 2012, 2013 podepsané žalovaným; 2014, 2015 sestavená žalovaným a 2016 je výslovně uvedeno, že společnost „nemá závazky po splatnosti“. Účetní závěrky za roky 2017 a 2018 nebyly žalovaným zakládány v rozsahu a v podobě předpokládané ust. § 21 a odst. 9 zákon č. 563/1991 Sb., zákon o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, když žalovaný úmyslně porušoval i svou povinnost uveřejnit přílohu účetní závěrky s cílem zastřít skutečnou hospodářskou situaci společnosti LXXX XXXE. První zmínka o závazcích společnosti LXXX XXXE po splatnosti se tak objevuje až v účetní závěrce za rok 2019, kde však žalovaný v rozporu se svými předchozími tvrzeními uvedl, že společnost LXXX XXXE „eviduje dlouhodobé závazky po lhůtě splatnosti, a to z let 2013 až 2016“ v souhrnné výši 2 882 862 Kč. V Návrhu žalovaný uvedl, že společnost LXXX XXXE eviduje (vyjma závazků vůči žalobkyni) závazky vůči SXXX XXXS, s.r.o. ve výši 2 579 279 Kč splatné nejpozději dne 31. 12. 2014 a vůči samotnému žalovanému ve výši 182 583 Kč splatné nejpozději 31. 12. 2014. Z uvedeného je zřejmé, že se společnost LXXX XXXE nacházela v úpadku dávno před tím, než žalovaný podal Návrh, a to již v roce 2012, kdy však žalovaný trval na poskytování služeb ze strany žalobkyně, ačkoliv mu muselo být zřejmé, že úplatu za služby poskytnuté v období července až prosince 2012 (představující Pohledávku 3) nebude nikdy schopen uhradit, protože společnost LXXX XXXE potřebnými finančními prostředky evidentně nedisponovala. Namísto toho, aby žalovaný řádně a včas splnil svou povinnost a bez zbytečného odkladu podal insolvenční návrh jménem společnosti LXXX XXXE zahájil různé soudní a správní spory a trval na dalším poskytování služeb ze strany žalobkyně. Žalovaný si musel být vědom faktu, že předmětné služby nebude společnost LXXX XXXE za žádných okolností odebírat bezplatně. V každém případě musel počítat s tím, že i kdyby ve sporu o výši účtování uspěl, stejně bude společnost LXXX XXXE povinna žalobkyni za poskytnuté služby zaplatit částku odpovídající minimálně 197 630,76 Kč za každý měsíc poskytování služeb. Tato částka odpovídá částce fakturované žalobkyni společností LXXX XXXE za služby poskytnuté v únoru 2012 a tedy odpovídá nejnižší částce, která byla žalobkyni fakturována společností LXXX XXXE za posledních 6 měsíců před platným odstoupením od Rámcové smlouvy. Žalovaný tak při svých kalkulacích a úvahách, zda je povinen podat jménem společnosti LXXX XXXE insolvenční návrh či nikoliv, musel vycházet z toho, že žalobkyni bude povinen minimálně částku 1 185 784,56 Kč za období červenec až prosinec roku 2012 (6 měsíců), kdy se domáhal dalšího poskytování služeb. Ani tuto částku však společnost LXXX XXXE žalobkyni nikdy neuhradila. Z veřejně dostupných zdrojů je zřejmé, že se společnost LXXX XXXE již v této době (červenec - srpen 2012) nacházela v úpadku. Pohledávky 1 - 3 vznikly prokazatelně až po té, co byl žalovaný jako statutární orgán společnosti LXXX XXXE v prodlení se splněním zákonné povinnosti podat jménem společnosti LXXX XXXE insolvenční návrh. Skutečnost, že žalovaný nepodal v rozporu se svými zákonnými povinnostmi insolvenční návrh na Společnost LXXX XXXE zakládá jeho protiprávní jednání odpovědnostní vztah k žalobkyni. Podat řádně a včas insolvenční návrh jménem společnosti LXXX XXXE v souladu s ust. § 98 a násl. IZ, mělo zásadní vliv na výši a uspokojení Pohledávek 1-3 žalobkyně. Žalovaný jako statutární orgán společnosti LXXX XXXE zásadním způsobem

porušil svou povinnost podat jménem společnosti LXXX XXXE řádné a včas insolvenční návrh, čímž vznikla majetková újma, již se nyní žalobkyně domáhá. Takové jednání je v hrubém rozporu s dobrými mravy a zásadami poctivého obchodního styku. Vznik škody ve výši Pohledávek 1-3 je tak v příčinně souvislosti s nezákonným jednáním žalovaného. Společnost LXXX XXXE nemá žádný majetek, přičemž Pohledávky 1-3 vznikly prokazatelně až poté, co se společnost LXXX XXXE nacházela v úpadku. Žalobkyně proto uplatnila svůj nárok na náhradu škody ve výši odpovídající Pohledávkám 1 a 2, které vznikly v roce 2017, resp. 2019. Tyto Pohledávky 1 a 2, představující škodu způsobenou žalobkyní, vznikly několik let poté, co se společnost LXXX XXXE nacházela v úpadku a žalovaný nesplnil svou povinnost podat insolvenční návrh jejím jménem. Pokud by tak žalovaný učinil, předešel by vzniku Pohledávek 1 a 2 představujících škodu na straně žalobkyně. Skutečnost, že společnost LXXX XXXE byla v době vzniku Pohledávek 1 a 2 již několik let v úpadku plyne mimo jiné i z vyjádření samotného žalovaného, který v insolvenčním řízení sám uvedl, že společnost LXXX XXXE měla dva věřitele s pohledávkami ve výši 2 579 279 Kč splatnými ke dni 31.12. 2014. Ve vztahu k Pohledávce 3., která je představována pohledávkou z vyúčtování služeb elektronických komunikací v období červenec až prosinec 2012 poskytnutých žalobkyní společnosti LXXX XXXE, žalobkyně uplatnila pouze její marginální část. Žalobkyně se domáhala jen částek odpovídajících fakturaci, tak jak se jich domáhala samotná společnost LXXX XXXE vedená žalovaným v námitkových řízeních před ČTÚ. Průměrná výše těchto částek placených společností LXXX XXXE před platným odstoupením od Rámcové smlouvy. Žalobkyně uplatnila ve vztahu k Pohledávce 3 částku 197 630,76 Kč za každý měsíc poskytování služeb společnosti LXXX XXXE v období červenec - prosinec 2012, tj. částku 1 185 784,56 Kč. Žalovaný si musel být vědom, že když se domáhá poskytování služeb, bude společnost LXXX XXXE stíhat povinnost k úhradě alespoň této částky, o jejíž oprávněnost vedl námitková řízení před ČTÚ. Dne 19. 11. 2020 zaslala žalobkyně žalovanému výzvu k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem předcházející žalobě. Dne 8. 12. 2020 obdržel právní zástupce žalobkyně dopis žalovaného, v němž tento odmítl dobrovolně splnit svou povinnost uhradit předmětnou škodu. Žalobkyni tak nezbylo než se svými nároky obrátit na soud.

2. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že nárok uplatněný v žalobě neuznává, a to ani z části. Dále uvedl, že společnost LXXX XXXE nebyla v úpadku již v roce 2012 či 2013, jak se snaží dovodit žalobkyně. Společnost LXXX XXXE neměla žádné závazky po splatnosti. K tomu konečně sama žalobkyně dokládá příslušná platná a účinná rozhodnutí ČTÚ o odkladu fakturovaných plateb dle námitek účastníka. Žalobkyně rovněž platně neodstoupila od smlouvy se společností LXXX XXXE k datu 25. 6. 2012, protože v té době existovalo platné a účinné předběžné opatření ČTÚ, které zamezovalo žalobkyni od smlouvy odstoupit. To že o několik let později bylo toto rozhodnutí nahrazeno soudním rozhodnutím, je irelevantní, neboť až do konečného soudního verdiktu v roce 2016 platilo předběžné opatření a žalobkyně ho tedy měla respektovat. Stejně tak je nutno opakovaně připomenout, že v té době rozhodl ČTÚ o tom, že faktury žalobkyně mají odloženou splatnost, přičemž neexistoval sebemenší důvod, proč by společnost LXXX XXXE podávala insolvenční návrh. Společnost LXXX XXXE byla celou dobu připravena hradit ceny služeb žalobkyni dle platné smlouvy - tuto však žalobkyně hrubě nerespektovala, stejně jako nerespektovala předběžné opatření ČTÚ, stejně jako rozhodnutí ČTÚ ve věci samé. Z tohoto důvodu také společnost LXXX XXXE následně soudně vymáhala pohledávku z titulu náhrady škody způsobenou žalobkyní, přičemž řízení bylo vedeno Městským soudem v Praze pod sp.zn. 26 Cm 98/2013, trvající od roku 2013 až do roku 2019, a to ve výši žalobního návrhu přesahující částku 31 milionů Kč. K podání insolvenčního návrhu žalovaným nebyl v té době žádný právní důvod, neboť by pouze znemožnil společnosti hájit svá práva a vymáhat nároky či pohledávky v civilním řízení. Společnost LXXX XXXE vynaložila veškeré své úsilí a prostředky na hájení svých práv a majetku; ihned poté, co soudní spor o náhradu škody ve výši 31 061 620 Kč s příslušenstvím, který společnost LXXX XXXE uplatnila v důsledku porušení povinností žalobkyně vyplývajících z Rámcové dohody a Účastnické smlouvy, pravomocně skončil, podal žalovaný obratem s péčí řádného hospodáře za společnost LXXX XXXE insolvenční návrh dne 11. 2. 2020.

V insolvenčním řízení zahájeném v roce 2020 byly přihlášeny pohledávky je jediného věřitele, a to žalobkyně ve výši cca 40 milionů, přičemž uspokojení v insolvenčním řízení vedeném v roce 2020 bylo opět nulové, zedy majetková struktura nedoznala žádné zásadnější změny k horšímu. Nedošlo tedy k žádným změnám v majetkových poměrech dlužníka, jež mohou být příčinou snížení míry uspokojení pohledávek žalobkyně. Porušení povinnosti podat včas insolvenční návrh nemohlo mít vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky žalobkyně, když pak není dána příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a škodou a tedy nemůže být ani dána odpovědnost za škodu ve smyslu ust. § 99 IZ. Vyjma zcela zřetelného naplnění podmínek ustanovení S 99 odst. 3 IZ žalovaným, je podle žalovaného nutno žalobnímu návrhu oponovat i z důvodu, že zde není dána příčinná souvislost mezi tím, že statutární orgán nepodal jménem dlužníka včas insolvenční návrh, a vznikem tvrzené škody na straně žalobkyně bez dalšího, neboť platí, že příčinou vzniku tvrzené škody je právě jen okolnost, že dlužník nepodal včas insolvenční návrh a že kdyby tak včas učinil, ke škodě by nedošlo. Žalobkyně tak své závěry o příčinné souvislosti mezi nesplněním povinnosti podat včas insolvenční návrh a vznikem tvrzené škody staví fakticky na předpokladu, že tato souvislost je bez dalšího dána proto, že společnost LXXX XXXE svůj peněžitý závazek neuhradila a v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužnice věřitel obdrží na pohledávku menší plnění, než kolik činí její zjištěná výše. Takový předpoklad je však nesprávný, neboť jím nebylo osvědčeno, že nebyl porušení povinnosti podat insolvenční návrh, ke škodě by nedošlo. Vedle toho ČTÚ v roce 2013 žalobkyni přikázal, aby obnovila poskytování služeb společnosti LXXX XXXE, neboť tak nebylo číněno dobrovolně, přičemž žalovaný důvodně očekával, že žalobkyně uposlechne výzvy regulátora telekomunikačního trhu a služby budou společnosti LXXX XXXE obnoveny - tedy že společnost LXXX XXXE bude schopná pokračovat ve své podnikatelské (hospodářské) činnosti. Rovněž společnost LXXX XXXE vymáhala pohledávku z titulu náhrady škody způsobenou žalobkyní přesahující částku 31 milionů Kč, přičemž schopnost dlužníka uhradit splatné závazky se posuzuje nejen podle výše částek, s nimiž dlužník aktuálně může disponovat, ale také podle jiného majetku dlužníka - movitých a nemovitých věcí, pohledávek a jiných majetkových hodnot. K podání insolvenčního návrhu žalovaným nebyl v době 2012/2013 žádný právní důvod, neboť se společnost nenacházela v žádné z forem úpadku. Společnost LXXX XXXE vynaložila veškeré své úsilí a prostředky na hájení svých práv a majetku, když po pravomocném ukončení sporu podal žalovaný obratem s péčí řádného hospodáře za společnost LXXX XXXE insolvenční návrh. Podle žalovaného je zjevné, že pokud by žalovaný insolvenční návrh za společnost LXXX XXXE v roce 2013 (či spíše 2017, jak plyne z data splatnosti pohledávek) skutečně podal, pak by přihlášeným věřitelem byla opět jen žalobkyně, když uspokojení v tomto insolvenčním řízení by bylo zjevně nulové. Z uvedeného podle žalovaného vyplývá, že společnost LXXX XXXE nebyla v roce 2013 povinna podat insolvenční návrh, a to jak z absence důvodu mnohočetnosti věřitelů tak tak absence závazků po splatnosti, které není schopna plnit, neboť pohledávky žalobkyně nebyly splatné a probíhal o ně soudní spor, který byl pravomocně ukončen až v roce 2020. Podle žalovaného je evidentní, že v období od roku 2017 do roku 2020 nedošlo k takovým změnám v majetkových poměrech dlužníka, jež by mohly být příčinou snížení míry uspokojení pohledávek. Tato skutečnost nemohla mít vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky a tedy ani není dána příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a škodou a tedy ani není dána odpovědnost za škodu ve smyslu ust. § 99 IZ. Jelikož nedošlo k žádným změnám v majetkových poměrech dlužníka, jež by mohly zapříčinit snížení míry uspokojení pohledávek žalobkyně. Případné opoždění podání insolvenčního návrhu nemohlo mít vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky žalobkyně, kdž pak nemůže být ani dána příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a škodou a tedy ani odpovědnost za škodu ve smyslu ust. § 99 IZ. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

3. Soud provedl dokazování listinami, které navrhli a předložili účastníci řízení (ust. § 120 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád /dále jen „o.s.ř.“/, ve spojení s ust. § 129 odst. 1 o.s.ř.). Na základě provedených důkazů soud dospěl k následujícím skutkovým závěrům: z výpisu z obchodního rejstříku žalobkyně bylo zjištěno, že se jedná o obchodní společnost v právní formě

- akciová společnost, jejímž předmětem podnikání je mimo jiné výkon telekomunikačních činností na území České republiky.

Z obchodního rejstříku bylo zjištěno, že insolvenční řízení obchodní korporace LXXX XXXE, IČO xxx, se sídlem xxx, xxx bylo zahájeno na základě vyhlášky Městského soudu v Praze č.j. MSPH xxx ze dne 11.2.2020. Účinky zahájení insolvenčního řízení nastaly dne 11.2.2020 v 13:35 hodin a insolvenčním správcem byla ustanovena KXXX XXXK v.o.s., IČO xxx.

Z výpisu z obchodního rejstříku týkající se společnosti LXXX XXXE, IČO xxx bylo zjištěno, že byla zapsána do obchodního rejstříku dne 4. 5. 2021 a její právní forma byla evropská společnost. Členem představenstva byl od 4. 5. 2021 žalovaný.

Z dlužnického návrhu bylo zjištěno, že k Městskému soudu v Praze byl dne 11. 2. 2020 podán dlužnický insolvenční návrh spojený s návrhem na prohlášení konkursu podle ust. § 103 IZ. V návrhu byly uvedeny závazky společnosti LXXX XXXE v podobě závazku vůči žalobkyni v celkové výši 40 409 085,86 Kč, představující povinnost k zaplacení ceny veřejně dostupné služby elektronických komunikací poskytnuté navrhovatelce věřitelkou s tím, že splatnost měla nastat dne 18. 1. 2023. Dále byl uveden závazek vůči společnosti SXXX XXXS, s.r.o. v celkové výši 2 579 279 Kč s tím, že splatnost měla nastat dne 31. 12. 2014. Dále byl uveden závazek vůči žalobkyni v celkové výši 621 165,60 Kč, představující povinnost k zaplacení náhrady nákladů řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze č.j. 26 Cm 98/2013-299 ve výši 483 128,80 Kč a náhrady nákladů odvolacího řízení vedeného u Vrchního soudu v Praze č.j. 4 Cmo 75/2019-374 ve výši 138 036,80 Kč. Jako poslední závazek byl uveden závazek vůči členu představenstva tedy žalovanému ve výši 182 583 Kč představující povinnost k vrácení peněžních prostředků dočasně poskytnutých navrhovatelce věřitelem. Splatnost závazku měla nastat dne 31. 12. 2014. Ohledně majetku navrhovatelky bylo uvedeno, že nemá žádné peněžní prostředky v pokladně ani není majitelkou žádného bankovního účtu. Její jediný majetek představuje pohledávka na vrácení daňových přepлатů v úhrnné výši 1 717 Kč. Na základě uvedené sdělila navrhovatelka soudu, že má zato, že je v úpadku ve formě předlužení, neboť má více věřitelů a souhrn jejich závazků převyšuje hodnotu jejího majetku.

Z obchodního rejstříku a z usnesení MSPH xxx bylo zjištěno, že na základě usnesení Městského soudu v Praze č.j. MSPH xxx ze dne 27. 4. 2020 byl zjištěn úpadek dlužníka a bylo rozhodnuto o prohlášení konkursu na majetek dlužníka. Účinky tohoto rozhodnutí nastaly dne 27. 4. 2020 v 13:51 hodin.

Z jednotlivých přihlášek pohledávek doručených soudu dne 31. 3. 2020 bylo zjištěno, že žalobkyně přihlásila tři pohledávky, a to pohledávku (náklady řízení) ve výši 85 250 Kč skládající se z částky 72 938 Kč a částky 12 342 Kč, která byla splatnou dne 31. 5. 2018; dále pohledávku ve výši 621 165,6 Kč skládající se z částky 483 128,80 Kč a částky 138 036,80 Kč (náklady řízení) splatnou od 11. 2. 2020 a pohledávku ve výši 40 540 587,86 Kč splatnou od 18. 1. 2013, přičemž objem všech žalobkyní přihlášených a zjištěných pohledávek činil celkem 41 247 003,46 Kč. Podle seznamu přihlášených pohledávek přezkumné jednání proběhlo dne 23. 7. 2020.

Ze soupisu majetkové podstaty bylo zjištěno, že veškerý movitý a nemovitý majetek, finanční prostředky, pohledávky a ostatní majetek společnosti LXXX XXXE činil 0 Kč.

Ze zprávy insolvenčního správce o jeho činnosti a hospodářské situaci dlužnice ze dne 1. 7. 2020 bylo zjištěno, že nezjistil žádný majetek dlužnice společnosti LXXX XXXE. Do insolvenčního řízení se přihlásil jeden věřitel s přihláškami P1-P3. Celkový objem přihlášených pohledávek činil 41 247 003,46 Kč.

Z rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 10. 2012, č.j. ČTÚ-195 204/2012-631/NoD bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto k žádosti účastníka ze dne 10. 9. 2012 společnosti LXXX XXXE, o přiznání odkladného účinku podání námítky proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací č. 1208799785 za účtovací

období od 1. 7. 2012 do 31. 7. 2012, vystavené společností Telefónica Czech Republic, a.s., na zaplacení namítaných cen, podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, přičemž bylo tomuto návrhu vyhověno a platba za dané období byla odložena do rozhodnutí námitky.

Z rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 10. 2012, č.j. ČTÚ-219 651/2012-631/NoD bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto k žádosti účastníka ze dne 9. 10. 2012 společnosti LXXX XXXE, o přiznání odkladného účinku podání námitky proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací č. 121018184 za účtovací období od 1. 8. 2012 do 31. 8. 2012, vystavené společností Telefónica Czech Republic, a.s., na zaplacení namítaných cen, podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, přičemž bylo tomuto návrhu vyhověno a platba za dané období byla odložena do rozhodnutí námitky.

Z rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 5. 12. 2012, č.j. ČTÚ-230 286/2012-631/NoD bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto k žádosti účastníka ze dne 1. 11. 2012 společnosti LXXX XXXE, o přiznání odkladného účinku podání námitky proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací č. 1211569040 za účtovací období od 1. 9. 2012 do 30. 9. 2012, vystavené společností Telefónica Czech Republic, a.s., na zaplacení namítaných cen, podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, přičemž bylo tomuto návrhu vyhověno a platba za dané období byla odložena do rozhodnutí námitky.

Z rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 1. 2013, č.j. ČTÚ-249 679/2012-631/NoD bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto k žádosti účastníka ze dne 30. 11. 2012 společnosti LXXX XXXE, o přiznání odkladného účinku podání námitky proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací č. 1212958602 za účtovací období od 1. 10. 2012 do 31. 10. 2012, vystavené společností Telefónica Czech Republic, a.s., na zaplacení namítaných cen, podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, přičemž bylo tomuto návrhu vyhověno a platba za dané období byla odložena do rozhodnutí námitky.

Z rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 30. 1. 2013, č.j. ČTÚ-464/2013-631/NoD bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto k žádosti účastníka ze dne 20. 12. 2012 společnosti LXXX XXXE, o přiznání odkladného účinku podání námitky proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací č. 1214358429 za účtovací období od 1. 11. 2012 do 31. 11. 2012, vystavené společností Telefónica Czech Republic, a.s., na zaplacení namítaných cen, podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, přičemž bylo tomuto návrhu vyhověno a platba za dané období byla odložena do rozhodnutí námitky.

Z rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 2. 2013, č.j. ČTÚ-17 951/2012-631/NoD bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto k žádosti účastníka ze dne 13. 2. 2013 společnosti LXXX XXXE, o přiznání odkladného účinku podání námitky proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací č. 1215765561 za účtovací období od 1. 12. 2012 do 31. 12. 2012, vystavené společností Telefónica Czech Republic, a.s., na zaplacení namítaných cen, podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, přičemž bylo tomuto návrhu vyhověno a platba za dané období byla odložena do rozhodnutí námitky.

Z rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 2. 2016, č.j. ČTÚ-195 204/2012-631/XXXV. vyř. – Voj bylo zjištěno, že námitky navrhovatele společnosti LXXX XXXE proti žalobkyni na vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací za zúčtovací období od 1. 7. 2012 až do 31. 12. 2012 byly zamítnuty.

Z rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 17. 10. 2016, č.j. ČTÚ-23 933/2016-603 bylo rozhodnuto o rozkladu ve věci námitek, který podala dne 24. 2. 2016 společnost LXXX XXXE tak, že podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro oblast Praha, ze dne 9. 2. 2016, č.j. ČTÚ-195 204/2012-631/XXXV. vyř. – Voj se potvrzuje.

Z usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31. 12. 2020, j.č. MSPH xxx bylo zjištěno, že insolvenční soud schválil konečnou zprávu a vyúčtování odměny a hotových výdajů insolvenčního správce. Usnesení nabylo právní moci dne 30. 1. 2021.

Z usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2021, č.j. MSPH xxx bylo zjištěno, že prohlášený konkurs na majetek společnosti LXXX XXXE byl zrušen z důvodu, že pro uspokojení věřitelů byl majetek dlužníka zcela nepostačující. Usnesení nabylo právní moci dne 4.2.2021.

Dne 14. 11. 2011 byla mezi žalobkyní a společností LXXX XXXE uzavřena Účastnická smlouva o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a Rámcová smlouva o podmínkách poskytování mobilních služeb elektronických komunikací.

Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 3. 2017, č.j. 28 C 196/2013-323 bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto ve věci žalobkyně společnosti O2 Czech Republic a.s., IČO 60193336 za účasti společnosti LXXX XXXE, IČO xxx, že rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 24. 4. 2013, č.j. ČTÚ-17908/2013-603, a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. 1. 2013, č.j. ČTÚ-49 991/2012-631/NoD, se nahrazuje tak, že návrh účastníka řízení, aby byla žalobci uložena povinnost poskytovat účastníkovi řízení, jako účastníkovi, služby elektronických komunikací a ostatní plnění v rozsahu a kvalitě vyplývající z platné a účinné Účastnické smlouvy č. 3300431159 a Rámcové dohody č. O2OP/336889 ze dne 14. 11. 2011, se zamítá (výrok I. rozsudku). Výrokem II. bylo rozhodnuto, že účastník je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 70 238 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet JUDr. Pavla Dejla, advokáta. Výrokem III. pak bylo ještě rozhodnuto, že účastník je povinen zaplatit české republice náklady státu ve výši 780 Kč.

Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2017, č.j. 24 Co 115/2017-395 bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto ve věci odvolání společnosti LXXX XXXE proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 3. 2017, č.j. 28 C 196/2013-323 rozhodnuto, že rozsudek se ve výrocích I. a III. potvrzuje (výrok I.) a výrokem II. bylo rozhodnuto, že výrok II. se mění jen tak, že výše nákladů, které je účastník povinen zaplatit žalobkyni činí 72 938 Kč. A výrokem III. bylo rozhodnuto že účastník je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení k rukám JUDr. Pavla Dejla, advokáta částku 12 342 Kč.

Z usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 5. 2018, č.j. 23 Cdo 1839/2018-445 bylo zjištěno, že bylo odmítnuto dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2017, č.j. 24 Co 115/2017-395 (výrok I.). Výrokem II. bylo rozhodnuto, že účastník je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 4 114 Kč k rukám zástupce žalobkyně.

Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, č.j. 26 Cm 98/2013-299 bylo zjištěno, že bylo rozhodnuto ve věci žalobce společnosti LXXX XXXE proti žalovanému společnosti O2 Czech Republic a.s., že žaloba o zaplacení částky 31 061 620 Kč se zamítá (výrok I.). A výrokem II. bylo rozhodnuto, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 483 128,80 Kč k rukám zástupce žalovaného.

Z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 12. 2019, č.j. 4 Cmo 75/2019-374 bylo zjištěno, že bylo rozhodováno ve věci odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 26 Cm 98/2013-299 ze dne 17. 7. 2018 bylo rozhodnuto, že se rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 26 Cm 98/2013-299 ze dne 17. 7. 2018 potvrzuje (výrok I.). Výrokem II. bylo rozhodnuto, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 138 036,80 Kč.

Z přílohy k účetní závěrce společnosti LXXX XXXE k 31. 12. 2012 bylo zjištěno, že za období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 podle bodu 1.2 ocenění dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku vytvořeného vlastní činností společnost LXXX XXXE jako účetní jednotka vytvořila nehmotný majetek ve výši 745 380 Kč. Současně podle bodu 8. rezervy ve sledovaném vytvořila společnost rezervu ve výši 1 000 000 Kč. Společnost neměla závazky po lhůtě splatnosti (bod 2.2).

Z přílohy k účetní závěrce společnosti LXXX XXXE k 31. 12. 2013 bylo zjištěno, že za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 podle bodu 1.2 ocenění dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku vytvořeného vlastní činností společnost LXXX XXXE vytvořila nehmotný majetek ve výši 702 479 Kč. Současně podle bodu 8. rezerva vytvořená v roce 2012 ve výši 1 000 000 Kč nebyla ve sledovaném období rozpuštěna. Společnost neměla závazky po lhůtě splatnosti (bod 2.2).

Z přílohy k účetní závěrce společnosti LXXX XXXE k 31. 12. 2014 bylo zjištěno, že za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 podle bodu 1.2 ocenění dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku vytvořeného vlastní činností společnost LXXX XXXE jako účetní jednotka nevlastnila majetek. Současně podle bodu 8. rezerva vytvořená v roce 2012 ve výši 1 000 000 Kč nebyla ve sledovaném období rozpuštěna. Společnost neměla závazky po lhůtě splatnosti (bod 2.2).

Z přílohy k účetní závěrce společnosti LXXX XXXE k 31. 12. 2015 bylo zjištěno, že za období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 podle bodu 1.2 ocenění dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku vytvořeného vlastní činností společnost LXXX XXXE jako účetní jednotka nevlastnila majetek. Současně podle bodu 8. rezerva vytvořená v roce 2012 ve výši 1 000 000 Kč nebyla ve sledovaném období rozpuštěna. Společnost neměla závazky po lhůtě splatnosti (bod 2.2).

Z přílohy k účetní závěrce společnosti LXXX XXXE k 31. 12. 2016 bylo zjištěno, že za období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016 podle bodu 1.2 ocenění dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku vytvořeného vlastní činností společnost LXXX XXXE jako účetní jednotka nevlastnila majetek. Současně podle bodu 8. rezerva vytvořená v roce 2012 ve výši 1 000 000 Kč nebyla ve sledovaném období rozpuštěna. Společnost neměla závazky po lhůtě splatnosti (bod 2.2).

Z přílohy k účetní závěrce ke dni 31. 12. 2019 bylo zjištěno, že společnost neměla žádný majetek. Společnost LXXX XXXE měla pohledávky po lhůtě splatnosti ve výši 121 000 Kč (bod 1.1). Vedle toho měla společnost dlouhodobé závazky po lhůtě splatnosti, a to z let 2013 až 2016 v souhrnné výši 2 882 862 Kč.

Z jednotlivých faktur týkajících se vyúčtování služeb elektornických komunikací za rok 2012, které vystavila žalobkyně společnosti LXXX XXXE bylo zjištěno, že výše služby s datem splatnosti 18. 2. 2012 činila 261 150,04 Kč, dále pak 197 630,76 Kč u služby se splatností 28. 5. 2012, dále 202 599,23 Kč u služby se splatností 29. 6. 2012, dále částku 225 487,22 Kč u služby se splatností 29. 7. 2012, částku 250 664,68 u služby se splatností 29. 8. 2012, částku 271 922,36 Kč u služby se splatností 28. 9. 2012.

Z výpisu z bankovního účtu UniCredit Bank pro společnost LXXX XXXE bylo zjištěno, že za období od 1. 11. 2013 do 30. 11. 2013 činil konečný zůstatek na účtu částku 228 815,98 Kč.

Z rozvahy ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2013 bylo zjištěno, že vlastní kapitál společnosti LXXX XXXE činil mínus 2 351 tisíc Kč a zůstatková cena tržba z prodeje dlouhodobého majetku činila 702 tisíc Kč.

Z procesního vyjádření společnosti LXXX XXXE v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 26 Cm 98/2013 za účelem prokázání majetkových poměrů pro účely přiznání osvobození od soudních poplatků za žalobu vyplynulo, že společnost LXXX XXXE prohlásila, že ke dni 30. 11. 2013 měla závazek vůči obchodním partnerům ve výši 430 800 Kč z titulu přijatých záloh na budoucí plnění. Dále pak závazek ve výši 1 651 850 Kč vůči občanskému sdružení SXXX XXX XXXB a rovněž závazek ve výši 2 344 217 Kč z titulu doposud nesplatných, a tudíž neuhrazených vyúčtování vystavených žalobkyní. Vedle toho společnost vlastnila notebook Apple MacBook 15, 2 ks mobilních telefonů v pořizovací ceně 2 858 Kč, fotoaparát v pořizovací ceně 15 000 Kč a software CRM v hodnotě 745 380 Kč.

Z usnesením Městského soudu v Praze č.j. 26 Cm 98/2013-188 ze dne 12. 6. 2017 bylo zjištěno, že soud rozhodl zcela o přiznání osvobození od soudních poplatků za podanou žalobu.

Z plné moci ze dne 14. 3. 2014 bylo zjištěno, že zmocnitel společnost LXXX XXXE udělila plnou moc zmocněnci Ing. P. B., daňovému poradci, aby jí zastupoval a jednal jejím jménem a činil za ní závazná prohlášení a přijímal plnění ve věcech daně z příjmu právnických osob za rok 2013.

Z dodatku ke smlouvě o právní pomoci ze dne 18. 6. 2013 bylo zjištěno, že byla uzavřena mezi JUDr. M. Z. , AXXX XXX XXX XXX a společností LXXX XXXE. Z e znění dodatku plyně, že smluvní strany uzavřeli dne 13. 3. 2012 smlouvu o právní pomoci. Strany se dohodly o rozšíření předmětu právních služeb i na spor o vymáhání pohledávek vůči společnosti Telefónica Czech Republic, a.s., IČO 601 93 336, přičemž odměna za právní služby měla náležet právní kanceláři pouze v případě úspěchu ve věci (i částečného), a to ve výši 25 % z tarifní hodnoty.

Z dopisu ze dne 26. 6. 2013, který zaslal JUDr. M. Z. společnosti LXXX XXXE vyplynulo, že důvodně předpokládal, že rozklad společnosti Telefónica Czech Republic, a.s., proti rozhodnutí ČTÚ o námitkách, bude zamítnut a původní rozhodnutí potvrzeno.

Z usnesení Českého telekomunikačního úřadu ze dne 17. 1. 2013, č.j. ČTÚ-6717/2013-631/Nod bylo zjištěno, že se vydává exekuční příkaz na základě vykonatelného rozhodnutí Úřadu o předběžném opatření č.j. ČTÚ-49 991/2012-631/NoD ze dne 26. 3. 2012 s tím, že žalobkyni byla uložena povinnost obnovit poskytování služeb a ostatních plnění v rozsahu a kvalitě vyplývající z Účastnické smlouvy č. 3300431159 a Rámcové dohody č. O2OP/336889 ze dne 14. 11. 2011. ode dne doručení tohoto rozhodnutí do vydání pravomocného rozhodnutí ve věci samé. Tento exekuční příkaz byl vydán za účelem vymození splnění nepeněžitě povinnosti spočívající v obnovení a poskytování služeb elektronických komunikací v souladu s uvedenou Účastnickou smlouvou a Rámcovou dohodou.

Z výzvy ze dne 19. 11. 2020 bylo zjištěno, že právní zástupce žalobkyně vyzval žalovaného k zaplacení částky 1 892 200,16 Kč převodem na bankovní účet žalobkyně, a to ve lhůtě 20 dnů ode dne odeslání výzvy, tj. nejpozději do 9. 12. 2020. Výzva byla odelána žalovanému poštou dne 19. 11. 2020.

Z dopisu žalovaného ze dne 3. 12. 2020 bylo zjištěno, že žalovaný tímto dopisem odmítl uplatněnou pohledávku zaplatit.

4. Z provedených důkazů vyplývá skutkový závěr, že k Městskému soudu v Praze byl dne 11. 2. 2020 podán dlužnický insolvenční návrh spojený s návrhem na prohlášení konkursu podle ust. § 103 IZ. V návrhu byly uvedeny závazky společnosti LXXX XXXE v podobě závazku vůči žalobkyni v celkové výši 40 409 085,86 Kč, představující povinnost k zaplacení ceny veřejně dostupné služby elektronických komunikací poskytnuté navrhovatelce věřitelkou s tím, že splatnost měla nastat dne 18. 1. 2023. Dále byl uveden závazek vůči společnosti SXXX XXXS, s.r.o. v celkové výši 2 579 279 Kč s tím, že splatnost měla nastat dne 31. 12. 2014. Dále byl uveden závazek vůči žalobkyni v celkové výši 621 165,60 Kč, představující povinnost k zaplacení náhrady nákladů řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze č.j. 26 Cm 98/2013-299 ve výši 483 128,80 Kč a náhrady nákladů odvolacího řízení vedeného u Vrchního soudu v Praze č.j. 4 Cmo 75/2019-374 ve výši 138 036,80 Kč. Jako poslední závazek byl uveden závazek vůči členu představenstva tedy žalovanému ve výši 182 583 Kč představující povinnost k vrácení peněžních prostředků dočasně poskytnutých navrhovatelce věřitelem. Splatnost závazku měla nastat dne 31. 12. 2014. Ohledně majetku navrhovatelky bylo uvedeno, že nemá žádné peněžní prostředky v pokladně ani není majitelkou žádného bankovního účtu. Její jediný majetek představuje pohledávka na vrácení daňových přepлатků v úhrnné výši 1 717 Kč. Na základě uvedeného sdělila navrhovatelka soudu, že má zato, že je v úpadku ve formě předlužení, neboť má více věřitelů a souhrn jejích závazků převyšuje hodnotu jejího majetku. Insolvenční řízení na majetek obchodní korporace LXXX XXXE bylo zahájeno na základě vyhlášky Městského soudu v Praze č.j. MSPH xxx ze dne 11.2.2020. Účinky zahájení insolvenčního řízení nastaly dne 11.2.2020 v 13:35 hodin a insolvenčním správcem byla ustanovena KXXX XXXK v.o.s., IČO xxx. Usnesení Městského soudu v Praze ze

dne 27. 4. 2020, č.j. MSPH xxx byl zjištěn úpadek společnosti LXXX XXXE a na její majetek byl prohlášen konkurs. Podle seznamu přihlášených pohledávek objem všech žalobkyní přihlášených a zjištěných pohledávek činil celkem 41 247 003,46 Kč. Pohledávky nebyly zajištěné a insolvenční správce je na přezkumném jednání konaném dne 23. 7. 2020 v přihlášeném rozsahu uznal. V insolvenčním řízení nebyly vedeny žádné incidenční spory. Jediným nákladem majetkové podstaty byla úhrada nákladů na archivaci dokumentů dlužníka. Celkové příjmy majetkové podstaty činily 0 Kč, záloha na náklady insolvenčního řízení byla složena ve výši 50 000 Kč a v této výši byla vyplacena insolvenčnímu správci. Ze soupisu majetkové podstaty Společnosti LXXX XXXE rovněž vyplynulo, že hodnota majetku společnosti LXXX XXXE je nula. Usnesením soudu ze dne 31. 12. 2020, j.č. MSPH xxx insolvenční soud schválil konečnou zprávu a vyúčtování odměny a hotových výdajů insolvenčního správce. Prohlášený konkurs na majetek společnosti LXXX XXXE byl zrušen usnesením soudu ze dne 3. 2. 2021, č.j. MSPH z důvodu, že pro uspokojení věřitelů byl majetek dlužníka zcela nepostačující. Dne 14. 11. 2011 byla mezi žalobkyní a společností LXXX XXXE uzavřena Účastnická smlouva o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a Rámcová smlouva o podmínkách poskytování mobilních služeb elektronických komunikací. Výše faktury týkající se vyúčtování služeb elektornických komunikací za rok 2012, které vystavila žalobkyně společnosti LXXX XXXE činila u služby s datem splatnosti 18. 2. 2012 činila 261 150,04 Kč, dále pak 197 630,76 Kč u služby se splatností 28. 5. 2012, dále 202 599,23 Kč u služby se splatností 29. 6. 2012, dále částku 225 487,22 Kč u služby se splatností 29. 7. 2012, částku 250 664,68 u služby se splatností 29. 8. 2012, částku 271 922,36 Kč u služby se splatností 28. 9. 2012. Podle bankovního účtu UniCredit Bank pro společnost LXXX XXXE za období od 1. 11. 2013 do 30. 11. 2013 činil konečný zůstatek na účtu částku 228 815,98 Kč. Podle rozvahy ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2013 činil vlastní kapitál společnosti LXXX XXXE činil mínus 2 351 tisíc Kč a zůstatková cena tržba z prodeje dlouhodobého majetku činila 702 tisíc Kč. Podle přílohy k účetní závěrce vytvořila společnost LXXX XXXE k 31. 12. 2012 za období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 nehmotný majetek ve výši 745 380 Kč a rezervu ve výši 1 000 000 Kč. Podle přílohy k účetní závěrce vytvořila společnost LXXX XXXE k 31. 12. 2013 za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 nehmotný majetek ve výši 702 479 Kč a měla i rezervu z roku 2012 ve výši 1 000 000 Kč. Od roku 2014 do roku 2016 v příloze k účetní závěrce společnost LXXX XXXE uváděla, že nevlastní žádný majetek a nemá závazky po lhůtě splatnosti. Ke dni 31. 12. 2019 společnost v příloze k účetní závěrce uváděla, že nemá žádný majetek a má pohledávky po lhůtě splatnosti ve výši 121 000 Kč. Současně uvedla, že má dlouhodobé závazky po lhůtě splatnosti, a to z let 2013 až 2016 v souhrnné výši 2 882 862 Kč. V rámci řízení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 26 Cm 98/2013 společnost LXXX XXXE za účelem prokázání majetkových poměrů pro účely přiznání osvobození od soudních poplatků za žalobu uvedla, že společnost LXXX XXXE prohlásila, že ke dni 30. 11. 2013 měla závazek vůči obchodním partnerům ve výši 430 800 Kč z titulu přijatých záloh na budoucí plnění. Dále pak závazek ve výši 1 651 850 Kč vůči občanskému sdružení SXXX XXX XXXB a rovněž závazek ve výši 2 344 217 Kč z titulu doposud nesplatných, a tudíž neuhrazených vyúčtování vystavených žalobkyní. Vedle toho společnost vlastnila notebook Apple MacBook 15, 2 ks mobilních telefonů v pořizovací ceně 2 858 Kč, fotoaparát v pořizovací ceně 15 000 Kč a software CRM v hodnotě 745 380 Kč. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2017, č.j. 24 Co 115/2017-395 bylo ve věci odvolání společnosti LXXX XXXE proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 3. 2017, č.j. 28 C 196/2013-323 rozhodnuto, že rozsudek se ve výročí I. a III. potvrzuje a výrokem II. bylo rozhodnuto, že výrok II. se mění jen tak, že výše nákladů, které je účastník povinen zaplatit žalobkyni činí 72 938 Kč. A výrokem III. bylo rozhodnuto že účastník je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení k rukám JUDr. Pavla Dejla, advokáta částku 12 342 Kč. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, č.j. 26 Cm 98/2013-299 bylo rozhodnuto ve věci žalobce společnosti LXXX XXXE proti žalovanému společnosti O2 Czech Republic a.s., že žaloba o zaplacení částky 31 061 620 Kč se zamítá. A výrokem II. bylo rozhodnuto, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 483 128,80 Kč k rukám zástupce

žalovaného. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 12. 2019, č.j. 4 Cmo 75/2019-374 ve věci odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 26 Cm 98/2013-299 ze dne 17. 7. 2018 bylo rozhodnuto, že se rozsudek Městského soudu v Praze potvrzuje. Výrokem II. bylo rozhodnuto, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 138 036,80 Kč. Nejvyššího soudu České republiky usnesením ze dne 31. 5. 2018, č.j. 23 Cdo 1839/2018-445 odmítl dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2017, č.j. 24 Co 115/2017-395 a výrokem II. bylo rozhodnuto, že účastník je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 4 114 Kč k rukám zástupce žalobkyně. Jednotlivými rozhodnutími Českého telekomunikačního, která se týkala žádosti účastníka společnosti LXXX XXXE, o přiznání odkladného účinku podání námítky proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací za účtovací období od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, vystavené společností Telefónica Czech Republic, a.s., na zaplacení namítaných cen, podle § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, bylo vyhověno návrhům společnosti LXXX XXXE a platby za dané období byly odloženy do rozhodnutí ČTÚ o námitkách. Český telekomunikační úřad svým rozhodnutím ze dne 17. 10. 2016, č.j. ČTÚ-23 933/2016-603 rozhodl o rozkladu ve věci námitek, který podala dne 24. 2. 2016 společnost LXXX XXXE tak, že podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro oblast Praha, ze dne 9. 2. 2016, č.j. ČTÚ-195 204/2012-631/XXXV. vyř. – Voj se potvrzuje. Výzvou ze dne 19. 11. 2020 právní zástupce žalobkyně vyzval žalovaného k zaplacení částky 1 892 200,16 Kč převodem na bankovní účet žalobkyně, a to ve lhůtě 20 dnů ode dne odeslání výzvy, tj. nejpozději do 9. 12. 2020. Výzva byla odelána žalovanému poštou dne 19. 11. 2020. Dopisem ze dne 3. 12. 2020 žalovaný odmítl uplatněnou pohledávku zaplatit.

5. Svá skutková zjištění opřel soud o shora uvedené listinné důkazy, o jejichž pravosti a pravdivosti neměl žádných pochybností. Kromě shora uvedených důkazů soud v řízení provedl i další důkazy, avšak o tyto důkazy svá skutková zjištění neopřel, neboť dospěl k závěru, že pro rozhodnutí ve věci mu neposkytují relevantní skutková zjištění. Ani jedna z procesních stran po poučení dle ust. § 119a o.s.ř. již žádné důkazní návrhy neměla, potřeba provedení dalších důkazů najevo nevyšla (ust. § 120 odst. 3 věta první o.s.ř.). Soud tedy další důkazy neprováděl, neboť dospěl k závěru, že pro své rozhodnutí získal dostatek skutkových zjištění, na jejichž základě bylo možné spolehlivě rozhodnout, proto při zjišťování skutkového stavu vyšel z důkazů, které byly před ním provedeny (ust. § 120 odst. 3 věta druhá o.s.ř.). Po zhodnocení všech těchto důkazů podle ust. § 132 o.s.ř., kdy soud hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy potom v jejich vzájemné souvislosti, dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Podle § 98 IZ, dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou – podnikatelem, je povinen podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o svém úpadku. Tuto povinnost má i tehdy, byl-li pravomocně zastaven výkon rozhodnutí prodejem jeho podniku nebo exekuce podle zvláštního právního předpisu proto, že cena majetku náležejícího k podniku nepřevyšuje výši závazků náležejících k podniku; to neplatí, má-li dlužník ještě jiný podnik (odstavec první). Povinnost podle odstavce 1 mají i zákonní zástupci dlužníka a jeho statutární orgán a likvidátor dlužníka, který je právnickou osobou v likvidaci. Je-li těchto osob více a jsou-li oprávněny jednat jménem dlužníka samostatně, má tuto povinnost každá z nich. Insolvenční návrh podávají jménem dlužníka (odstavec druhý).
7. Podle § 99 IZ, osoba, která v rozporu s ustanovením § 98 nepodala insolvenční návrh, odpovídá věřiteli za škodu nebo jinou újmu, kterou způsobí porušením této povinnosti (odstavec první). Škoda nebo jiná újma podle odstavce 1 spočívá v rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení obdržel (odstavec druhý). Osoba uvedená v odstavci 1 se odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu podle odstavce 2 zproští, jen prokáže-li, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitelem v insolvenčním řízení, nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a

kteřé nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní spravedlivě požadovat (odstavec třetí).

8. Z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ČR (viz například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 29 Cdo 4462/2017) plyne, že: „odpovědnost osob uvedených v § 98 insolvenčního zákona za porušení povinnosti podat insolvenční návrh je obecnou občanskoprávní odpovědností za škodu založenou na presumpci zavinění, s možností dotčených osob se této odpovědnosti zprostit“. Přitom pro vznik odpovědnosti ve smyslu § 98 odst. 1 a 2 IZ je nutné splnění čtyř předpokladů. Prvním z těchto předpokladů je porušení povinnosti „podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se povinná osoba dozvěděla nebo při náležité pečlivosti měla dozvědět o úpadku“. „Druhým předpokladem odpovědnosti za škodu je vznik škody“, když „škoda (nebo jiná újma) spočívá v rozdílu mezi výší pohledávky, kterou věřitel přihlásil u insolvenčního soudu a která byla v insolvenčním řízení zjištěna, a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení obdržel na uspokojení této pohledávky“. „Třetím předpokladem vzniku odpovědnosti za škodu je příčinná souvislost mezi porušením povinnosti podat včas insolvenční návrh a vzniklou škodou“, která „je dána tehdy, pokud pozdní podání insolvenčního návrhu ovlivnilo míru uspokojení poškozeného v insolvenčním řízení“; příčinná souvislost je „koncipována jako jeden z důvodů uvedených v § 99 odst. 3 IZ, pro který se osoba odpovědná za škodu své odpovědnosti zproští“, přičemž „tento důvod – nedostatek příčinné souvislosti – však musí prokazovat odpovědná osoba (škůdce)“. Posledním – čtvrtým – „předpokladem pro odpovědnost za škodu způsobenou nepodáním insolvenčního návrhu je zavinění, které se v tomto případě (rovněž) presumuje“; „škůdce pak musí prokázat, že vynaložil veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat k odvrácení skutečnosti nastalé nezávisle na jeho vůli a bránící splnění povinnosti podat insolvenční návrh“, tedy prokázat skutečnosti rozhodující z hlediska druhého z důvodů, (jen) pro které se lze odpovědnosti za škodu způsobenou včasným nepodáním insolvenčního návrhu zprostit ve smyslu § 99 odst. 3 IZ.
9. Z provedeného dokazování vyplynulo, že společnost LXXX XXXE byla nejpozději ke dni 30. 11. 2013 v úpadku, a to ve formě předlužení. V rámci řízení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 26 Cm 98/2013 společnost LXXX XXXE za účelem prokázání majetkových poměrů pro účely přiznání osvobození od soudních poplatků za žalobu společnost LXXX XXXE prohlásila, že ke dni 30. 11. 2013 měla závazek vůči obchodním partnerům ve výši 430 800 Kč z titulu přijatých záloh na budoucí plnění. Dále pak závazek ve výši 1 651 850 Kč vůči občanskému sdružení SXXX XXX XXXB a rovněž závazek ve výši 2 344 217 Kč z titulu doposud nesplacených, a tudíž neuhrazených vyúčtování vystavených žalobkyní. Vedle toho společnost vlastnila notebook Apple MacBook 15, 2 ks mobilních telefonů v pořizovací ceně 2 858 Kč, fotoaparát v pořizovací ceně 15 000 Kč a software CRM v hodnotě 745 380 Kč. Ke dni 31. 12. 2019 společnost LXXX XXXE v příloze k účetní závěrce uvedla, že nemá žádný majetek a má pohledávky po lhůtě splatnosti ve výši 121 000 Kč. Současně uvedla, že má dlouhodobé závazky po lhůtě splatnosti, a to z let 2013 až 2016 v souhrnné výši 2 882 862 Kč. Ze samotného insolvenčního návrhu pak plyne, že závazky společnosti LXXX XXXE v podobě závazku vůči žalobkyni představovaly jednak částku 40 409 085,86 Kč jako povinnost k zaplacení ceny veřejně dostupné služby elektronických komunikací poskytnuté společnosti LXXX XXXE žalobkyní. Dále šlo o závazek vůči společnosti SXXX XXXS, s.r.o. v celkové výši 2 579 279 Kč. A dále se jednalo o závazek vůči žalobkyni v celkové výši 621 165,60 Kč představující povinnost k zaplacení náhrady nákladů řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze č.j. 26 Cm 98/2013-299 ve výši 483 128,80 Kč a náhrady nákladů odvolacího řízení vedeného u Vrchního soudu v Praze č.j. 4 Cmo 75/2019-374 ve výši 138 036,80 Kč. Z insolvenčního návrhu rovněž vyplynulo, že společnost neměla k datu jeho podání žádný majetek, přičemž jejím jediným majetkem byla pohledávka na vrácení daňových přeplatků v souhrnné výši 1 717 Kč. Na straně společnosti LXXX XXXE tedy existovala mnohost věřitelů a souhrn závazků převyšoval hodnotu jejího majetku. Společnost LXXX XXXE ke dni 30. 11. 2013 splňovala podmínky ust. § 3 odst. 4 IZ, když byla předlužená, jelikož nebylo možné uspokojit

z majetku společnosti pohledávky věřitelů ve výši 42 623 237,86 Kč, přičemž majetek společnosti byl 1 253 713,98 Kč. Rovněž z rozvahy ve zjednodušeném rozsahu ke dni 31. 12. 2013 plyne, že vlastní kapitál byl mínus 2 351 tisíc Kč, přičemž tržby z prodeje dlouhodobého majetku byly pouze 702 tisíc Kč, přičemž těmito finančními prostředky zaplatila některé své splatné závazky. Ke dni 30. 11. 2013 společnost LXXX XXXE vlastnila majetek ve výši 1 253 713,98 Kč, nicméně v rámci insolvenčního řízení byla hodnota sepsaného majetku společnosti LXXX XXXE do majetkové podstaty nulová. Z provedeného dokazování rovněž vyplynulo, že žádná z pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení dlužníka nebyla insolvenčním správcem popřena a insolvenční správce je na přezkumném jednání konaném dne 23. 7. 2020 v přihlášeném rozsahu uznal. Celkové příjmy majetkové podstaty činily 0 Kč, záloha na náklady insolvenčního řízení byla složena ve výši 50 000 Kč a v této výši byla vyplacena insolvenčnímu správci. Ze soupisu majetkové podstaty Společnosti LXXX XXXE rovněž vyplynulo, že hodnota majetku společnosti LXXX XXXE byla nula. Usnesením soudu ze dne 31. 12. 2020, j.č. MSPH xxx insolvenční soud schválil konečnou zprávu a vyúčtování odměny a hotových výdajů insolvenčního správce. Prohlášený konkurs na majetek společnosti LXXX XXXE byl následně zrušen usnesením soudu ze dne 3. 2. 2021, č.j. MSPH

10. xxx z důvodu, že pro uspokojení věřitelů byl majetek dlužníka zcela nepostačující. Z obchodního rejstříku bylo zjištěno, že jediným členem statutárního orgánu byl od vzniku společnosti LXXX XXXE dne 4. 5. 2011 až do jejího výmazu dne 15. 4. 2021 žalovaný. Bylo rovněž prokázáno, že společnost LXXX XXXE se v rámci námitkového řízení před ČTÚ domáhala toho, aby fakturace za poskytnuté služby ze strany žalobkyně byla změněna, přičemž tato fakturace podle návrhu společnosti LXXX XXXE měla za období července až prosince 2012 činit 1 185 784,56 Kč, tudíž tuto částku musela být společnost LXXX XXXE připravena zaplatit, což ale nikdy neučinila, neboť již tehdy neměla dostatečné finanční prostředky na úhradu a hrozil jí úpadek. Následně byl společností LXXX XXXE zahájen dne 8. 8. 2013 spor z žalobkyní u Městského soud v Praze pod sp. zn. 26 Cm 98/2013 o zaplacení částky 31 061 620 Kč s příslušenstvím, čímž byl úpadek společnosti prohlouben. Povinností žalovaného z pozice člena statutárního orgánu bylo podat řádný a včasný insolvenční návrh, přičemž by bylo věcí insolvenčního správce, zda bude takovouto pohledávku za situace předlužení společnosti vymáhat. Žalovaný tak porušil svou povinnost péče řádného hospodáře, kdy namísto podání insolvenčního návrhu pokračoval ve vedení sporů s žalobkyní a navyšoval závazky společnosti LXXX XXXE a tím i škodu žalobkyně, kdy si musel být vědom, že společnost LXXX XXXE nedisponuje majetkem na úhradu svých splatných závazků. Společnost LXXX XXXE tedy již v roce 2012 vykazovala znaky hrozícího úpadku a od roku 2013 se již nacházela v úpadku formou předlužení, pokud podal žalovaný insolvenční návrh až v roce porušil své povinnosti podat tento návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět o úpadku společnosti LXXX XXXE. O hrozícím úpadku, jakož i následném úpadku společnosti při náležité pečlivosti měl žalovaný jako statutární vědět. Pohledávky 1 a Pohledávky 2 vznikly roce 2017 a 2019 za společností LXXX XXXE, tj. v době, kdy se společnost LXXX XXXE již prokazatelně nacházela v úpadku. Pokud by na majetek společnosti LXXX XXXE bylo řádně a včas zahájeno insolvenční řízení, žalobkyni by nevznikla další nová pohledávka za společností LXXX XXXE. Žalovaný tak odpovídá za vznik škody řádně přihlášené a zjištěné Pohledávky 1 ve výši 85 250 Kč a Pohledávky 2 ve výši 621 165,60 Kč, vůči kterým nelze uplatnit liberačního důvodu podle ust. § 99 odst. 3 IZ, neboť tyto pohledávky č. 1 a č. 2 vznikly již v době, kdy byla společnost LXXX XXXE v úpadku. Žalovaný se tak nemůže své odpovědnosti zprostit. Z titulu vyúčtovaných služeb elektronických komunikací v období od července až prosince 2012 vznikla žalobkyni pohledávka vůči společnosti LXXX XXXE v celkové výši 40 540 587,86 Kč. Žalobkyně v rámci tohot řízení ve vztahu k Pohledávce 3 uplatnila částku ve výši 197 630,76 Kč za každý uvedený měsíc, celkem tedy 1 185 784, 56 Kč. V insolvenčním řízení nedošlo k uspokojení žádné z uvedených pohledávek. Z provedeného dokazování je zřejmé, že v letech 2012 až 2020 došlo ke změně majetku společnosti LXXX XXXE tak, že prohlášený konkurs na majetek společnosti LXXX XXXE byl zrušen z důvodu, že pro uspokojení věřitelů

byl majetek dlužníka zcela nepostačující. Liberačnímu důvodu podle § 99 odst. 3 IZ není dán ani ve vztahu k Pohledávce 3, neboť příčinná souvislost mezi porušením povinnosti podat včas insolvenční návrh a vzniklou škodou, je dána, neboť pozdní podání insolvenčního návrhu ovlivnilo míru uspokojení žalobkyně v insolvenčním řízení. Závěrem je tedy třeba opětovně uvést, že ke dni 30. 11. 2013 společnost LXXX XXXE vlastnila majetek ve výši cca 1 253 713,98 a výsledkem insolvenčního řízení bylo, že musel být zrušen pro nulový majetek dlužníka. Pozdní podání insolvenčního návrhu žalovaným prokazatelně ovlivnilo míru uspokojení Pohledávky 3. Částka ve výši 1 892 200,16 Kč pak odpovídá škodě, která žalobkyni vznikla. Žalovaný tak odpovídá za škodu, která žalobkyni vznikla porušením povinnosti podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se měl při náležité pečlivosti dozvědět o úpadku, nebo se o něm dozvěděl. Pokud by žalovaný splnil svoji zákonnou povinnost a podal insolvenční návrh řádně a včas, žalobkyně by se společností LXXX XXXE ukončila veškeré další obchodní styky a mohla se finančně, alespoň z části uspokojit z jejího majetku. Příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného spočívající v porušení zákonné povinnosti podat bez zbytečného odkladu insolvenční návrh pro úpadek formou předlužení a škodou vzniklou žalobkyni neuspokojením přihlášených pohledávek v insolvenčním řízení je tak zřejmá. V případě, že by žalovaný podal insolvenční návrh dříve, lze předpokládat, že by žalobcovy přihlášené pohledávky byly uspokojeny alespoň ve výši žalované částky. Z uvedeného je zřejmé, že na uspokojení pohledávek v insolvenčním řízení dlužníka neobdržela žalobkyně ničeho, proto nezbývá než uzavřít, že odpovědnost žalovaného je podle ust. § 99 odst. 1, 2 IZ dána. Žalovaný si musel být jako statutární orgán dlužníka vědom toho, v jaké situaci se dlužník nachází a jaké povinnosti mu z této situace jako statutárnímu orgánu plynou. Nicméně přes uvedenou skutečnost však žalovaný vědomě pokračoval v činnosti dlužníka a vědomě navyšoval závazky společnosti LXXX XXXE, ačkoli věděl, že dlužník závazky plnit nebude; ze strany žalovaného tímto jednáním došlo k porušení jeho zákonné povinnosti podle ust. § 98 IZ a současně byly naplněny všechny zákonné podmínky odpovědnosti podle ust. § 99 IZ. Na základě všech výše uvedených skutečností považoval soud podanou žalobu za důvodnou a s ohledem na uvedené tedy soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

11. O příslušenství žalované soud rozhodl podle ust. § 1970 o.z. ve spojení s ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., když žalovaný se dostal do prodlení, neboť žalovanou částku nezaplatil na základě předžalobní výzvy ze dne 19. 11. 2020 do určeného dne 9. 12. 2020, který žalobkyně stanovila jako poslední den k zaplacení žalované částky. Jelikož tak neučinil je od 10. 12. 2020 v prodlení a je povinen žalobkyni zaplatit úrok z prodlení ve výši 8,25 % ročně z žalované částky.
12. O lhůtě k plnění soud rozhodl podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř., když neshledal důvod pro její prodloužení.
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobkyni, která byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení tvoří odměna za zastupování advokátem ve výši [143 100 Kč] za 9 úkonů právní služby /převzetí a příprava právního zastoupení, žaloba, písemné podání ze dne 19. 6. 2023 a závěrečný návrh ze dne 27. 9. 2023, výzva k plnění ze dne 19. 11. 2020, účast při jednání dne 22. 5. 2023, dne 20. 9. 2023 a dne 2. 10. 2023, 1x nahlížení do spisu po 15 900 Kč dle § 6 odst. 1, § 7 bod 6, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), d), f), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), 9 x paušální náhrada á 300 Kč [2 700 Kč] dle § 13 odst. 4 AT a DPH ve výši 30 618 Kč, a zaplacený soudní poplatek ve výši [94 610 Kč]. Celkem tedy 271 028 Kč. Další uplatněné náklady soud nepovažoval za potřebné k účelnému uplatňování práv žalobkyně v tomto řízení, a proto je nepřiznal. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí či exekuce.

Praha 2. října 2023

Mgr. Jindřich Kysela v.r.

soudce